

"Pyykipäivä, viikon paras päivä", tuumi Sukka Sininen riippuessaan pyykkinarulla vastapestynä ja puhtaan tuoksuisena.

Pesu oli jättänyt sen varteen hieman nukkaa ja kutistanut sitä aavistuksen kasaan. Sukka Sininen ei kuitenkaan antanut sen pilata viikon parasta päivää, palaisihan se jalassa taas normaaleihin mittoihinsa.

Tuulen lempeä ujellus kiersi pihaa, se jaksoi vain vaivoin nostaa pyykkinarulla kuivuvien t-paitojen nurkkia. Naru suorastaan lainehti vaatteita: oli erikokoisiin jalkoihin sopivia sukkia ja kirjava kauluspaita, jonka rintataskusta pilkisti myttyyn vettynyt nenäliina. Lisäksi lahkeistaan eilen niin kuraiset housut hymyilivät nyt puhtaina taskut kohti taivasta. Koko kirjopyykkikorillinen paistatteli auringon lämmössä valmistautuen malttamattomana pyykipäivän kohokohtaan, Pyykkilauluun.

Pyykkilaulu oli tarunomainen laulu, jota vaatteet olivat laulaneet jo vaateaikojen alusta asti, ja sen uskottiin nopeuttavan pyykkien kuivumista. Ne, jotka eivät uskoneet vanhoihin taruihin, tykkäsivät muuten vain laulaa mukana. Sanat olivat kaikille tutut, sillä vanhempien vaatteiden tehtävänä oli opettaa ne aina nuoremmilleen. Laulu kiersi vaaterekiltä toiselle, henkarilta silityslaudalle, ja sitä laulettiin jokaisella pyykkinarulla. ”Tänään narulla ei roiku uusia vaatteita, joten kenellekään ei tarvitse opettaa sanoja”, mietti Sukka Sininen itsekseen, ”pääsemme siis suoraan asiaan.”

Pyykkilaulun aloitti aina vanhin vaate. Tällä kertaa se sattui olemaan Vaahtoparta, harvoin pesussa käyvä vanha laivastotakki, joka oli nähnyt elämänsä aikana seitsemän valtamerta ja kaikki takapihan lätäköt.

”Luulin Vaahtoparran olevan jo eläkkeellä, mutta näköjään sen palveluksia vielä tarvitaan”, ehti Sukka Sininen ajatella, kun Vaahtoparta kajautti ilmoille jo laulun ensimmäiset säkeet:

*Älä silitä vastalankaan
Viikkaa niin ettei helmat karkaa
Kiva kun ei ole yhtään tahraa
nyt voidaan yhdessä Pyykkilaulu laulaa
Huppari, teepaita taikka hihatton
nyt kaikki puhtaita on...*

Äkkiä Pyykkilaulu keskeytyi. Jokaisella vaatekappaleella oli laulussa oma osansa, mutta tänään sukkien säkeistöllä ei ollutkaan aloittajaa. Hiljaisuus valtasi koko pyykkinarun.

"Jokin ei ole kohdallaan", huudahti Sukka Sininen.
Sukka Sinisen pari oli tunnetusti se, joka aloitti aina sukkien säkeistön. Tällä kertaa parin ääntä ei kuitenkaan ollut kuulunut. Sukka Sininen alkoi tähyillä huolestuneena ympärilleen.

Narulla vallinnut hiljaisuus muuttui hetkessä vaimeaksi supinaksi. Muutkin vaatteet olivat nyt huomanneet jonkin olevan pielessä. Ne katselivat toisiaan ihmeissään, housut tunnustelivat lahkeitaan ja puserot hihojaan, ettei Sukka Sinisen pari vain olisi jäänyt mihinkään jumiin märkänä ja kylmissään. Ne tarkistivat taivaankin, vaikkei mikään näin pienessä tuulessa kai kovin korkealle lennähtäisi. Kolmiraitainen verryttelytakki, jolla oli huono kuulo ja puoliväliin juuttunut vetoketju, hyräili vielä Pyykkilaulua eikä selvästi tajunnut, mitä muut ihmettelivät. Lisäksi se taisi olla vielä hieman pyörällä päästään pesun jäljiltä.

”Jotkut eivät palaudu pyörityksestä yhtä nopeasti kuin toiset”, Sukka Sininen mietti, ja sitä olisi naurattanut, jos sen pari olisi ollut narulla sen kanssa.

Moni oli nähnyt Sukka Sinisen parin viimeksi pesukoneessa ja sitä ennen ainakin likapyykkikorissa, joten tuskin se kovin kauas oli ehtinyt.

”Vai nähty viimeksi pesukoneessa”, murahti Vaahtoparta. ”Toivottavasti parillesi ei ole käynyt kuten liian monelle sukalle pyykipäivien historian saatossa. Moni hyvä sukka on kadonnut jälkiä jättämättä puhtaiden pyykkien riveistä eikä ole koskaan enää palannut”, se jatkoi vakavana.

Vaatteet katsoivat kysyvästi takkia. Eräskin huppari veti huppunnarunsa tiukalle jännityksestä, ja arimmat sukat koettivat piiloutua varteensa.

”Siitä lähtien kun ensimmäiset pesukoneet ilmestyivät maailmaan, vaatteita ja etenkin sukkia on hävinnyt pyykkipäivinä kuin sormikkaita koulujen naulakoista. Sukat kyllä menevät pesukoneeseen, mutta niiden ei koskaan nähdä tulevan ulos. Kukaan ei tiedä, miten niille käy. On kuin pesukone söisi niitä välipalaksi, ahmaisisi kokonaisena eikä koskaan sylkisi ulos”, vanha laivastotakki päätti tarinansa.

Sukka Sininen katsoi Vaahtopartaa epäuskoisena. ”Nyt on kyllä vanhan merikarhun ankkurinapit löysällä”, se ajatteli. ”Kannattaakohan tuota vanhaa hapanta höppänää kuunnella laisinkaan. Sehän on selvästi jämähtänyt merihirviöiden ja purjelaivojen aikaan!”

Takki jatkoi vakavana: ”Ette ehkä tiedä, mutta Pyykkilaulussa on vielä yksi harvemmin laulettu säkeistö. Säkeistö kertoo pesukoneista ja on niin pelottava, että saa sileimmänkin silkkipaidan rypistymään kauhusta.”

Kuuntelijoihin katsomatta Vaahtoparta kajautti ilmoille Pyykkilaulun viimeisen säkeistön:

*Pitkähihainen, aamiainen
Teepaita, lounasaika
Sukka varrellinen, päivällinen
Villa ja huopa, jälkiruoka
Kaikki lahkeellinen, illallinen*

”Voisiko olla totta, että pesukone on syönyt parini?” ajatteli Sukka Sininen. Ajatus oli karmaiseva, ja Sukka Sininen alkoi pelätä, ettei näkisi pariaan enää koskaan. Se muisteli, miten hauskaa oli ollut kisata parin kanssa siitä, kumpi pääsisi oikeaan jalkaan, ja vertailla pientä keskinäistä ikäeroa päätyen aina siihen, ettei sillä ollut merkitystä. Nyt sillä oli vielä vähemmän merkitystä.

”Parini on löydettävä!” Sukka Sininen tokaisi kurtistaen sinistä kantaansa, jossa oli vihreä paikka.